

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2404

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr. sc. Ivice Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Mire Kovačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica Maja Mandić, direktorica Odjela pravnih i regulatornih poslova i usklađenosti poslovanja, protiv rješenja tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije (danas: Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti), Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-07/13-01/18, urbroj: 376-04-14-14 od 18. lipnja 2014., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H1 Telekom d.d. iz Splita, Put Tršćenice 10, radi rješavanja spora između operatora, u sjednici vijeća održanoj 22. listopada 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti iz Zagreba, klasa: UP/I344-07/13-01/18, urbroj: 376-04-14-14 od 18. lipnja 2014.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da zainteresirana osoba (H1 Telekom d.d.) ima pravo na naknadu za zakašnjenje tužitelja (Hrvatskog telekoma d.d.) u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokog pojasnog pristupa za 46 korisnika i specifikacije Hrvatskog telekoma d.d. od 23. svibnja 2014. u visini cjelokupnog iznosa veleprodajne naknade prema članku 8.2.2. Standardne ponude Hrvatskog telekoma d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu koja je bila u primjeni do 1. listopada 2013. (točka 1. izreke), nalaže se tužitelju da u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja izvrši obračun naknada iz točke 1. ovog rješenja i obračunati iznos isplati zainteresiranoj osobi (točka 2. izreke) te se u preostalom dijelu zahtjev zainteresirane osobe odbija (točka 3. izreke).

Tužitelj u tužbi navodi da pobija točku I. i II izreke osporenog rješenja smatrajući da navedeno rješenje nije u skladu sa zakonom. Stoga tužbu temelji na tri osnove: pitanje tuženikove nadležnosti i ovlasti, naknadi za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koje nisu u području odgovornosti tužitelja te pitanju da izreka osporenog rješenja nije određena.

Prvenstveno smatra rješenje ništavim iz razloga jer je doneseno u stvari iz sudske nadležnosti odnosno u stvari o kojoj se ne može rješavati u upravnom postupku, opširno navodeći razloge zašto tuženik nije bio nadležan donijeti osporeno rješenje. Također, tužitelj detaljno obrazlaže razloge iz kojih naknada za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa koji nisu u području odgovornosti tužitelja, naglašavajući da je okolnost nemogućnosti pristupa lokaciji nužno gledati i s aspekta odgovarajućih odredbi Zakona o obveznim odnosima. Ističe da standardna ponuda tužitelja za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa u članku 8. točka 5.1. stavku 8. predviđa situaciju u kojoj tužitelju nije dozvoljen ulazak na lokaciju operatora korisnika te shodno tome definira da se vrijeme tijekom kojeg tužitelju nije bio dozvoljen ulazak ne računa u vrijeme potrebno za otklanjanje smetnje. Smatra da standardna ponuda predviđa da se tužitelj neće smatrati odgovornim za neispunjenje ili zakašnjenje u ispunjenju obveza iz ugovora za uslugu veleprodajnog

širokopojasnog pristupa ni za povezane štete ukoliko je neispunjenje ili zakašnjenje u ispunjenju nastupilo iz razloga koji se smatraju višom silom. Prema mišljenju tužitelja višom silom se smatraju i događaji čiji se učinci nisu mogli predvidjeti, izbjeći ili umanjiti. Uzimajući u obzir sve navedeno, tužitelj smatra da se vrijeme unutar kojeg tužitelj ne može stupiti u kontakt s krajnjim korisnikom alternativnog operatora, kao i kada krajnji korisnik alternativnog operatora ne dozvoljava pristup lokaciji odnosno kad iz navedenih razloga tehničar tužitelja ne može pristupiti krajnjoj točki mreže, ne uračuna u rok za realizaciju usluge i otklon smetnje. Nadalje, navodi da u osporenom rješenju nisu određeni ni paramteri da izračunavanje iznosa koji tužitelj mora platiti po osporenom rješenju te da iz tog razloga izreka osporenog rješenja nije određena sukladno odredbi članka 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku, a ni sukladno odredbi članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama jer se njome ne rješava spor već se generira novi spor – je li tužitelj pravilno izračunao svoju obvezu.

Tužitelj u tužbi predlaže održavanje rasprave ako Sud ne zauzme stajalište da pogrešna primjena prava nije sama za sebe dovoljna da se rješenje oglasiti ništavim, odnosno da podredno osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra tužbene navode neosnovanima, pri čemu u bitnome ističe kako je u osporenom rješenju detaljno obrazloženo da se naknada za kašnjenje koji su predmet ovog spora temelje na odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama. Konkretno, spor se odnosi na regulatorne obveze tužitelja, kao operatora sa značajnom tržišnom snagom, a koje regulatorne obveze su tužitelju određene sukladno odredbi članka 56. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Navodi da tužitelj u potpunosti pogrešno tumači nadležnost i isključivu nadležnost pozivajući se pritom na shvaćanje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, iznesenom u presudi broj Us-9957/2011-4 prema kojem odredba članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama ovlašćuje i obvezuje tuženo tijelo na rješavanje svakog spora između operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga u vezi s obvezama iz istog zakona. Ujedno, ta nadležnost nije isključiva u odnosu na sudsku, već je komplementarna što proizlazi iz stavka 5. navedenog članka. U provedenom upravnom postupku u predmetnom slučaju je utvrđeno pravo zainteresiranoj osobi na naknadu za kašnjenje i otklanjanje smetnji kod kojih je kašnjenje posljedica nemogućnosti pristupa lokaciji u vlasništvu treće strane, pri čemu propisani postupak otklona smetnji nije predviđao iznimku za kašnjenja uzrokovana od strane treće strane.

Tuženik nadalje ističe da izreka osporenog rješenja u dovoljnoj mjeri određena. U odnosu na zahtjev za održavanje usmene rasprave prepušta odluku sudu. Iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje na zakonu utemeljeno, tuženik ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja i predlaže Sudu da odbije tužitelja s njegovim zahtjevom.

Zainteresirana osoba u predmetnom upravnom sporu, H1 Telekom d.d., nije dostavila ovom Sudu odgovor na tužbu.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine«, broj 20/10., 143/12. i 152/14.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Sud je spor riješio bez održavanja rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, budući da tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenične su nesporne, a navodi da ne traži održavanje rasprave pod uvjetom da sud usvoji tužbeni zahtjev te oglasi ništavim odnosno poništi osporeno rješenje.

Prema shvaćanju ovoga Suda ne može se održavanje rasprave uvjetovati donošenjem odluke u korist jedne stranke, već se rasprava mora održati samo u slučaju ukoliko je stranka traži izričito i bezuvjetno.

Ocjenjujući osnovanost tužbe na osnovi sadržaja spisa predmeta i u upravnom postupku utvrđenog činjeničnog stanja, priloženih isprava, a sve u okviru navoda i razloga iz tužbe, Sud ne nalazi da bi u provedenom postupku došlo do povrede pravila postupka, odnosno do pogrešne primjene materijalnog prava.

Prvenstveno, Sud ne nalazi osnovanim prigovor nenadležnosti tuženika za odlučivanje o predmetnoj stvari s obzirom na odredbu članka 20. ZEK-a. Naime, navedenom odredbom je tuženik određen mjerodavnim za rješavanje sporova između operatora, pa tako prema stavku 1., u slučaju spora između dva ili više operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i/ili usluga u vezi s obvezama iz ovog Zakona, ili spora između tih operatora i drugih pravnih osoba koje se koriste uslugama pristupa i/ili međupovezivanja na temelju ovog Zakona, Agencija